
SH 72121
Hawker Sea Fury T.61 "Bagdad Trainer Fury"
1/72
History Notes researched by Chris Hughes, England, U.K.

In 1943, as a result of Hawker's examination of a captured Fw 190A, the company began work on a much-modified version of the Hawker Tempest, to specification F.2/43. This aircraft became known as the Hawker Fury, but it did not see service with the RAF as the order was cancelled at the end of WW2. However, in parallel to Specification F.2/43, there was a separate Specification N.7/43, to produce a shipboard interceptor for the Royal Navy. Hawker collaborated with Boulton Paul, who adapted the Fury for aircraft carrier use.

The first prototype Sea Fury flew on 21 February 1945, but it lacked the folding wings necessary for carrier operations. The second prototype, now fitted with folding wings, flew on 12 October 1945, but it was nearly a year later, on 7 September 1946, that the first production aircraft, the Hawker Sea Fury F Mk 10 took to the air.

Early in 1947, the Sea Fury F Mk 10 entered service with the Royal Navy, with an initial delivery of 50 aircraft. The Mk 10 was superseded by the FB Mk 11, which supplemented the four wing-mounted 20mm cannon of the F Mk 10 with a range of underwing weapons, such as bombs and rockets.

A total of 615 Sea Fury FB Mk 11 were built by the time production ceased in November 1950. A number of these aircraft were sold to Australia and Canada. Hawker later reconditioned some of the ex-Royal Navy aircraft and sold them to Burma, who received 18 and 15 were supplied to Cuba. The Dutch company, Fokker, produced 22 F Mk 50 and 25 FB Mk 51 for the Royal Netherlands Navy.

As for the Fury, 55 of the land-based version were sold to Iraq, including some two-seat trainers. Some of these aircraft survive to the present day as museum pieces. Pakistan also received 87 Furies and one of the prototypes. They also received 5 Sea Furies, converted for land-based use.

Technical Specifications (Hawker Sea Fury FB Mk 11):

Span 38ft 4in (11.69m), length 34ft 8in (10.56m), height 15ft 10in (4.84m)

Production aircraft were powered by the Bristol Centaurus 18 radial engine.

Top speed was 460mph (740km/h) at 18,000ft (5,485m) altitude. Range was 700 miles/1,126km on internal fuel.

Standard armament was four 20mm Hispano cannon and bombs or rocket projectiles under the wings.

Historii typu sestavil Chris Hughes.

V roce 1943, potom co byl továrnou Hawker otestován ukořistěný německý stíhací letoun Fw 190A, zahájila společnost Hawker projekt velmi upravené verze stíhacího letounu Hawker Tempest, a to podle vydané specifikace F.2/43.

Tento nový letoun, který se později stal známým pod označením Hawker Fury, nebyl nikdy operačně nasazen u jednotek RAF, protože jeho výroba určená pro jednotky RAF, byla zrušena před koncem 2. světové války. Avšak souběžně se specifikací F.2/43 byla vydána specifikace N.7/43, požadující vývoj stíhacího letounu, určeného pro služby na palubách letadlových lodí Royal Navy. Společnost Hawker na tomto projektu spolupracovala se společností Boulton Paul, které byla svěřena úprava letounu Hawker Fury na námořní verzi. První prototyp Sea Fury vzletl poprvé 21. února 1945, neměl však ještě upravené křídlo, umožňující sklápění křídel, nutné pro operační nasazení na letadlových lodích. Druhý prototyp byl již vybavený sklápěcím mechanismem křídel, poprvé vzletl 12. října 1945. Trvalo to však téměř ještě celý další rok, než první sériový letoun Hawker Sea Fury F Mk. 10 odstartoval 7. září 1946 ke svému prvnímu letu. Počátkem roku 1947 byly letouny Sea Fury

F Mk. 10 operačně nasazeny u jednotek Britského námořnictva (Royal Navy), první dodávka čítala 50 strojů.

Verze Sea Fury F Mk. 10 byla pak nahrazena verzí FB Mk. 11, která mimo standardní výzbroj verze F Mk. 10, t.j. čtyři kanony ráže 20 mm, mohla nést doplňkovou výzbroj na závěsnících pod křídly, na příklad bomby a rakety.

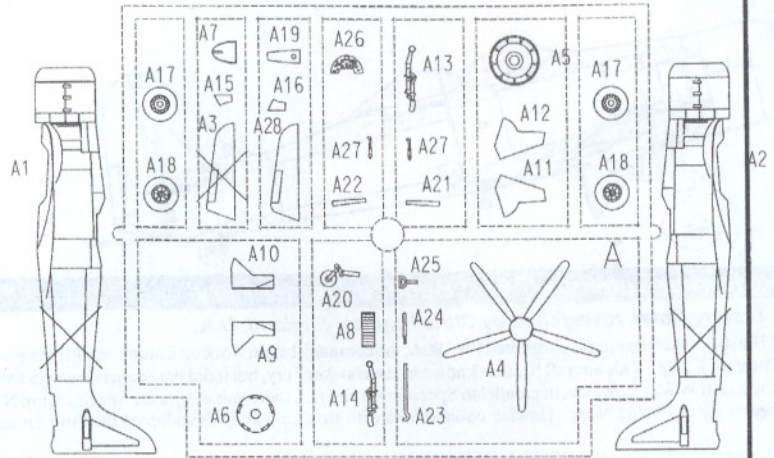
Celkem bylo vyrobeno 615 kusů verze FB Mk. 11, výroba byla ukončena v listopadu 1950. Řada vyrobených letounů byla prodána do Kanady a Austrálie. Továrna společností Hawker také později upravila některé bývalé stroje z dodávek pro Royal Navy, a prodala je do Burmy (18 kusů), patnáct dalších strojů bylo dodáno na Kubu. Holandská továrna Fokker vyrobila 22 kusů verze F Mk. 50 a 25 kusů FB Mk. 51, dodané byly Holandskému námořnímu letectvu. Podobně jako letoun Fury, bylo 55 kusů pozemní verze prodáno do Iráku, včetně několika dvojímístných cvičných letounů. Některé z těchto strojů přežily do dnešní doby jako muzejní exponáty.

Do Pakistánu bylo dodáno 87 kusů Hawker Fury plus jeden z prototypů, Pakistánské letectvo také obdrželo 5 kusů letounů Sea Fury, které byly konvertovány na pozemní verzi.

Technické údaje (Hawker Sea Fury FB Mk. 11): Rozpětí 11,69 m. Délka 10,56 m. Výška 4,84 m. Pohonná jednotka: radiální motor Bristol Centaurus 18. Maximální rychlost 740km/hod ve výšce 5,485 m. Dolet byl 1,126km s použitím vnitřních palivových nádrží. Standardní výzbrojí byly čtyři 20mm kanony Hispano v křídle a bomby nebo rakety na závěsnících pod křídlem.

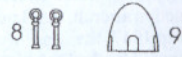
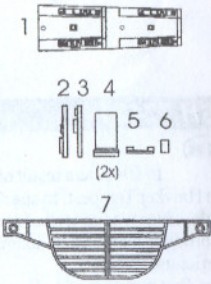

DÍLY - PARTS

Použit
kyanoakrylátové lepidlo
For gluing use
cyanoacrylate glue

PUR
(Polyurethan parts)

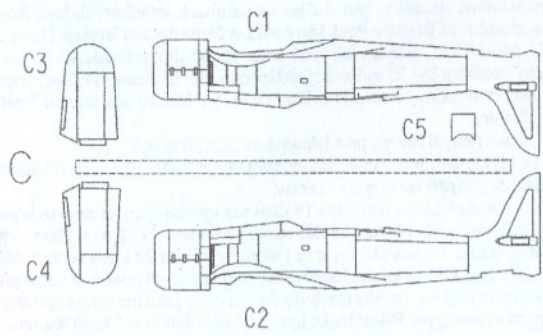
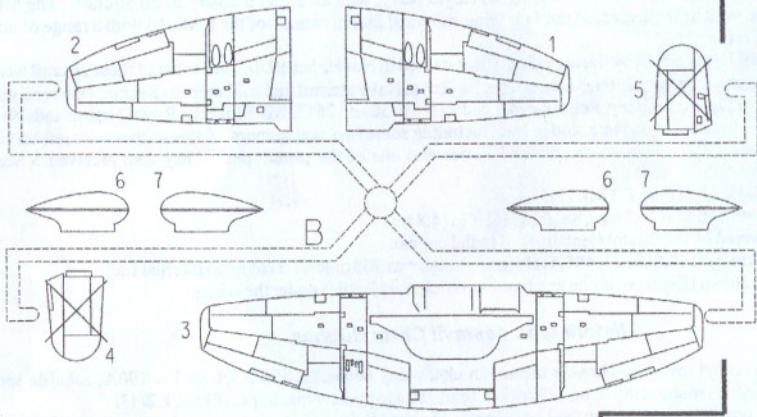
D
(Clear part)

F (Film)

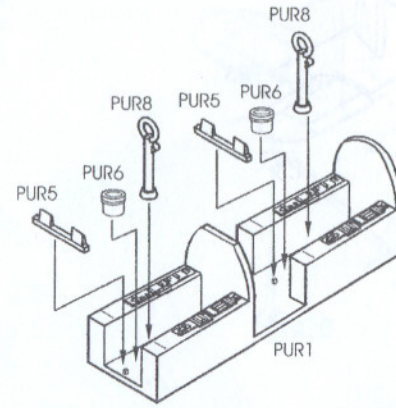

PP (Photo-etched parts)

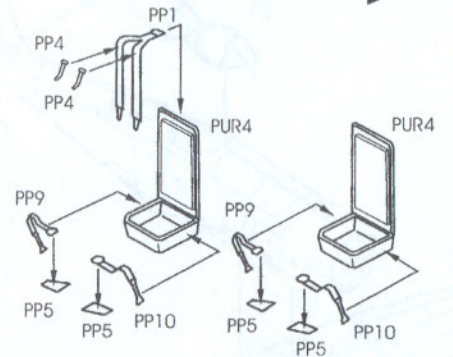

SESTAVA - ASSEMBLY

1

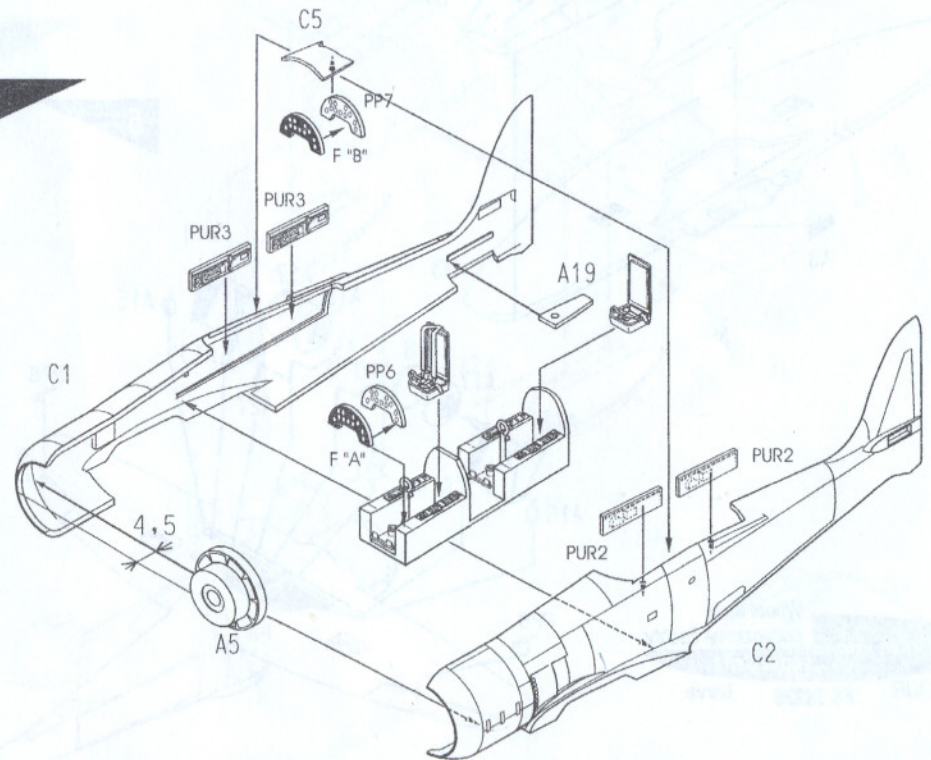

2

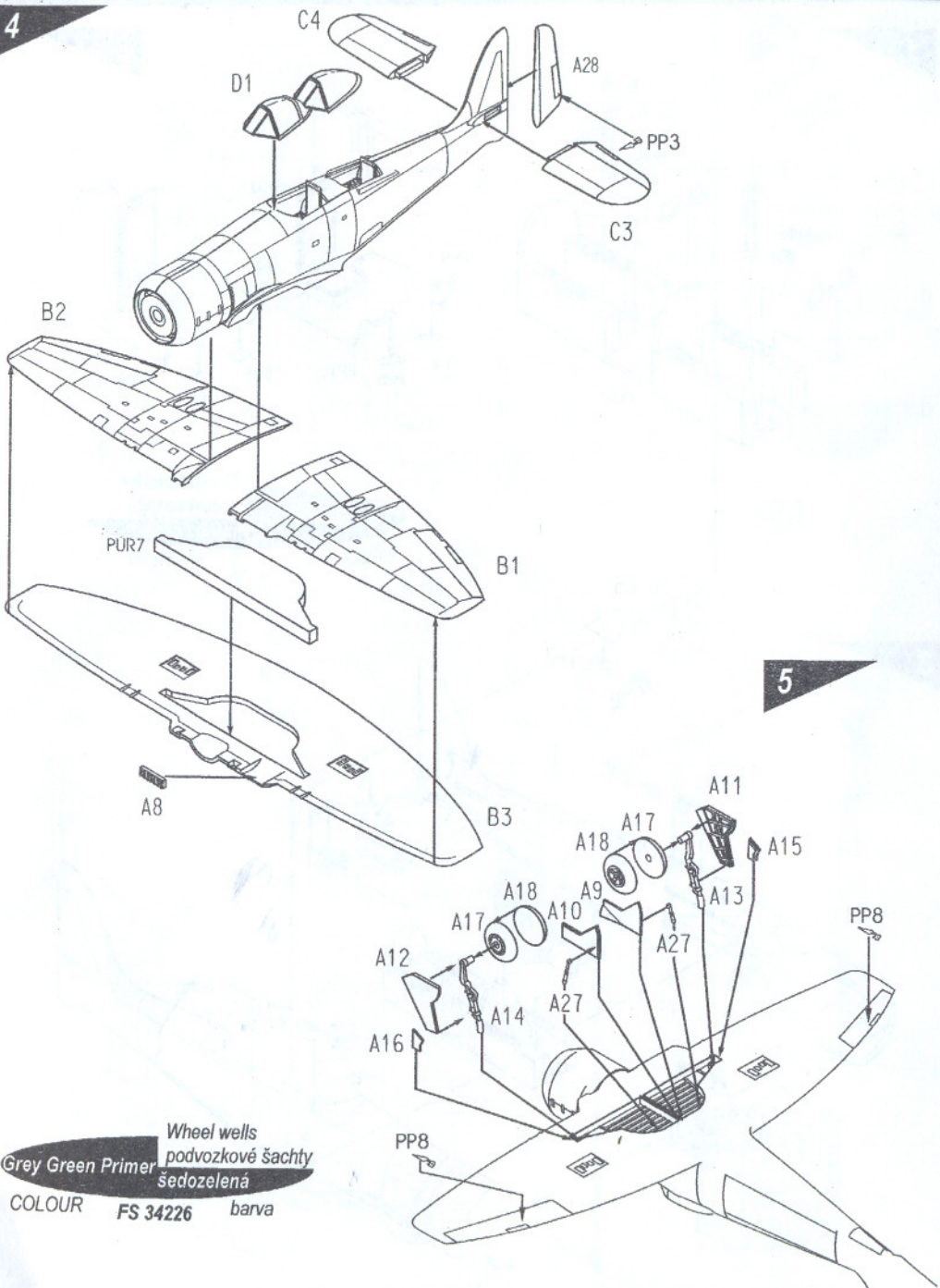
Cockpit interior
vnitřek kokpitu
flat BLACK
matná černá
COLOUR
barva

3

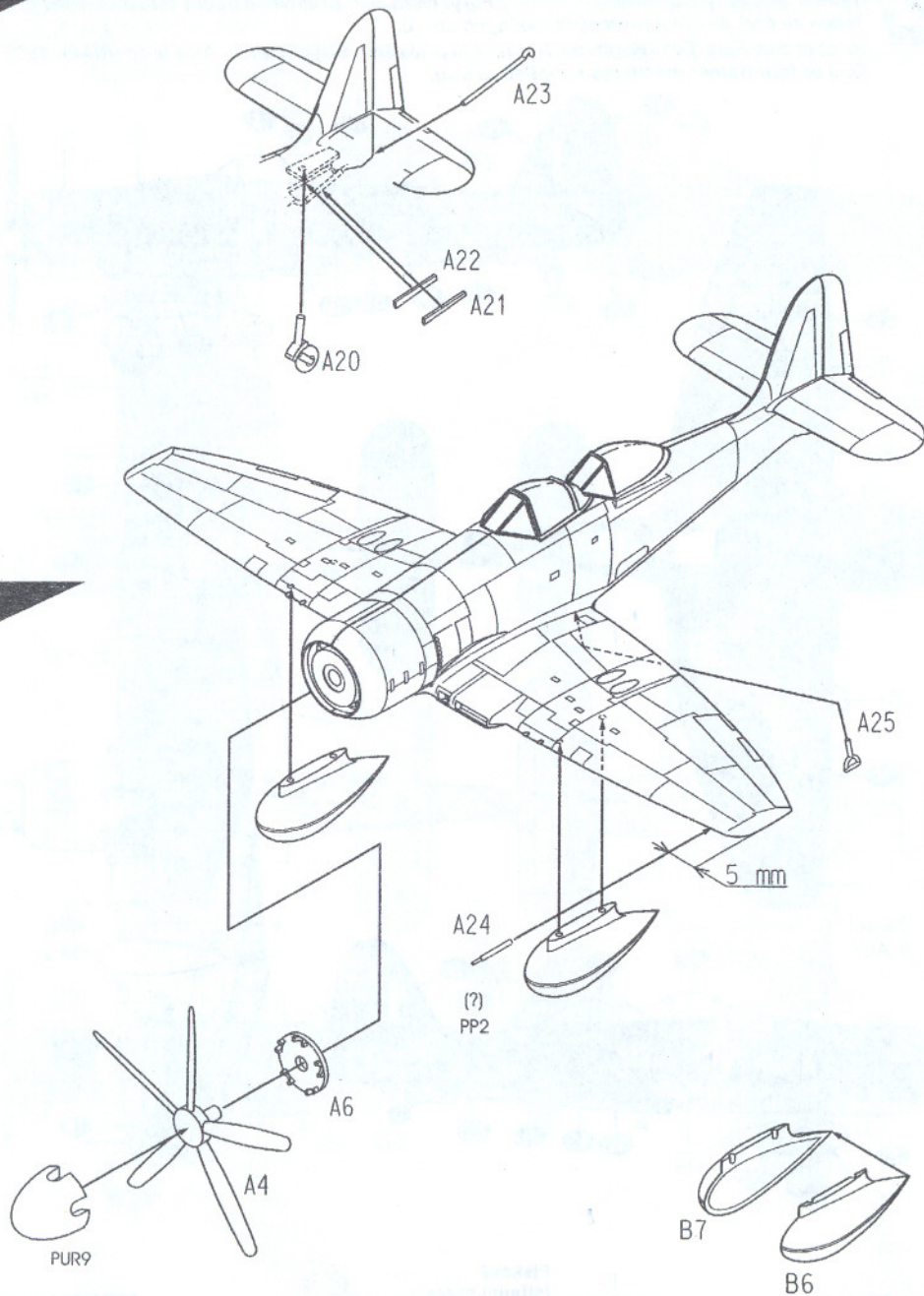

4

Wheel wells
podvozkové šachty
sedozelená
Grey Green Primer
COLOUR FS 34226 barva

6

7

